

Hoofdstuk 2

Voorbij het zichtbare

De dag is voorbijgevlogen. Nand kwam thuis vol enthousiasme. Er was vandaag een gastdocent die kwam vertellen over de maan en de sterren. “Heel de klas was geboeid. Over drie weken komt hij nog eens op bezoek. In de tussentijd mogen wij een opstel schrijven over alles wat we hierover hebben geleerd. Je mag er een soort werkstuk van maken, heeft onze leraar gezegd.”

Nand blijft er een half uur over praten. Normaal gesproken geven wij elkaar tien minuten om over onze dag te vertellen, daarna wordt er in rust gegeten.

Maar Nand was er vol van. Niet van het eten, want hij had zijn warme eten koud laten worden en het nauwelijks aangeraakt.

“Mam, later word ik astronoom!”

“Heel goed, Nand, maar nu mag Nomy over haar dag vertellen.”

Ze zei dat ze geen tea had, dus geen nieuwe roddels, nieuwtjes of drama, en erg moe was. Haar bord was wel leeg en ze vroeg of ze van tafel mocht. “Ja, vooruit, ga maar liggen dan.”

Na de tafel afgeruimd te hebben en de afwas te hebben gedaan, ging ik toch maar even op haar kamer kijken. “Nomy, alles goed?” Maar het bleef stil. Ze was in slaap gevallen. Zachtjes trok ik haar gordijnen dicht en ik vulde een bad voor mezelf.

De gedachten aan dat mooie nummer op de markt, aan de bos anjers, waar die prachtige vlinder op was gaan zitten, aan Leyla en Lucas, ze lieten mij niet los. Ook dacht ik aan die podcast over die entomoloog, hoe heette hij nu weer? Misschien kan ik die podcast zo eens opzoeken.

Die avond lag ook Nand om acht uur al te slapen, dus ik besloot om met een goed boek vroeg mijn bed in te duiken. Ik had speciaal naar een boek over leren loslaten gezocht. Dat leren loslaten werd als iets makkelijk in het boek beschreven. Ik betrapte mezelf erop dat ik steeds tegen mezelf praatte: “Hoe dan? Makkelijk gezegd.” Mijn ogen begonnen al te dansen, dus ik besloot het maar bij één hoofdstuk te houden en sloeg het boek dicht.

Ik legde het op het nachtkastje, maar hij viel met een klap op de grond. Er viel een papiertje uit. Er stond een kleine vlinder op getekend met als tekst: voorbij het zichtbare. Dit kan geen toeval meer zijn.

Dit boek komt van een nieuw, klein boekenwinkeltje in de stad, waar je boeken kunt kopen, maar ook kunt ruilen voor een ander boek. Read Me heet het nieuwe winkeltje, het leek van de buitenkant kleiner dan vanbinnen.

Het was er groot met vele kussens en banken om lekker te lezen. De vrouw die daar werkte, was erg behulpzaam en vriendelijk geweest. Ze luisterde aandachtig naar mijn verhaal toen ik vertelde waarom ik wilde leren loslaten. Achteraf had ik nog gedacht: waarom had ik haar opgezadeld met voor haar onnodige informatie?

Toch had er een kalmte, een geduld, om haar heen hangen die mij klaarblijkelijk het onnodige liet vertellen. Morgen zou ik teruggaan naar de winkel en uitzoeken wie het boek voor mij had gelezen. Het briefje moet van diegene zijn geweest en ik moet nu wel weten waar dit over gaat.

De volgende ochtend wist ik dat ik me in mijn pauze zou haasten naar het winkeltje. Waarom bleef die vlinder mij achtervolgen? Die ochtend kon ik mij niet concentreren op mijn cliënten. In de pauze haastte ik mij naar het winkeltje. ‘Gesloten’ stond er op de deur. ‘Wij zijn geopend van maandag tot donderdag. We zien u graag terug.’ Ik kijk even op mijn telefoon. Het is toch echt donderdag, waarom is het nu niet open?

“Loslaten, Farine,” zeg ik tegen mezelf. “Hij is gesloten.” Toch blijf ik eigenwijs nog wat staan rondkijken, benieuwd of de eigenaar vluchtig een broodje is gaan halen voor haar pauze. Na een kwartier doelloos te staan wachten, bedenk ik mij dat het zeker nog tien minuten zal kosten om weer naar het werk te wandelen.